Σοφοκλής, *Οιδίποδας επί Κολωνώ*, Θέατρο Τέχνης, Επίδαυρος 2003

Είναι πολύ δύσκολο να γράφεις για μια παράσταση της οποίας ο δημιουργός δε ζει για να απολαύσει το χειροκρότημα και να μοιραστεί με τους συνεργάτες του την επιτυχία. Ο πρόωρα χαμένος Μίμης Κουγιουμτζής (1η Μαρτίου 2003) δεν πρόλαβε να δει τη σκηνοθεσία του να ζωντανεύει στην ορχήστρα της Επιδαύρου. Η παράσταση του *Οιδίποδα επί Κολωνώ* ήταν η αυλαία για την είσοδό του στην αρχαία τραγωδία και έμελλε να είναι και η αυλαία της ίδιας του της ζωής. Ζωή και Θέατρο ήταν για το Μίμη ένα, ως το τέλος του.

Ο *Οιδίποδας επί Κολωνώ* είναι ένα έργο εσωτερικής αυτό-ανάλυσης, είναι απολογισμός ζωής, έργο ψυχής, εξομολόγησης και λύτρωσης. Στερείται σκηνικής δράσης. Είναι έργο αναμονής. Τα γεγονότα προαναγγέλλονται και ο θεατής προσμένει να συμβούν. Δεν έχει εκπλήξεις και γι' αυτό συχνά κουράζει. Η σκηνοθεσία (Μίμης Κουγιουμτζής) χωρίς να ξεφεύγει από τα στερεότυπα, απέδωσε λιτά την απαιτούμενη εσωτερικότητα, επένδυσε με μέτρο και ευαισθησία τους ήρωες και τελικά συγκίνησε. Εντυπωσιακή η πορεία του Οιδίποδα προς τον τόπο του θανάτου του. Μία χοάνη εκτυφλωτικού φωτός τον απορρόφησε μεταφέροντάς τον στον Κάτω Κόσμο, υπό τους ήχους της υποβλητικής μουσικής του Φίλιππου Τσαλαχούρη, που, σημειωτέον, συνομίλησε εύστοχα με τα δρώμενα. Ο ίσκιος της μοναδικής ελιάς, ως σκηνικό, στέγασε τους πλάνητες πρόσφυγες κι επισφράγισε, για μια ακόμη φορά, την επιβλητικότητα του Επι-

δαύριου φυσικού τοπίου, όταν αυτό δε φορτώνεται με περιττά σκηνικά και όταν φωτίζεται αριστοτεχνικά (Σάκης Μπιρμπίλης). Χωρίς ιδιαίτερο οίστρο τα κοστούμια (Κατερίνα Σωτηρίου). Η μετάφραση (Δ. Ν. Μαρωνίτης) αλλού εντυπωσίαζε και αλλού γινόταν δύστροπη και δύσκαμπτη με πρωθύστερα σχήματα που προκαλούσαν σύγχυση. Η κίνηση του χορού (Σοφία Σπυράτου) φυσική και αβίαστη με μελετημένο μοίρασμα των στίχων (Μίμης Κουγιουμτζής).

Ο Γιάννης Βόγλης (Οιδίποδας) φανέρωσε την άρτια τεχνική και την εμπειρία του στο να αντεπεξέρχεται σε δύσκολους ρόλους, υστέρησε όμως στην απόδοση των συναισθημάτων και του μεγαλείου του κεκαθαρμένου Οιδίποδα. Η Δήμητρα Χατούπη (Αντιγόνη) εκτροχιάστηκε σε πομπώδη ρητορική ερμηνεία, ενώ δίπλα της η Κάτια Γέρου (Ισμήνη) πλημμύρισε τη σκηνή με το, υπέρ το δέον, συναίσθημά της. Το μέτρο κράτησε εύστοχα ο Θόδωρος Γράμψας (Θησέας), ενώ ο Κώστας Τριανταφυλλόπουλος (Κρέων) επέλεξε επιδέξια την ειρωνεία στην υποκριτική του, μόνο που κατέστησε το εγχείρημά του υπερβολικά εμφανές. Χωρίς υπόσταση και ταυτότητα, ουδέτερος, ο Γιάννης Φέρτης (αγγελιοφόρος). Επίπλαστος, με γκροτέσκα στοιχεία ο Γιάννης Καρατζογιάννης (Πολυνείκης). Αβίαστα αυθεντική η παρουσία του Νίκου Νίκα (Ξένου), όπως και των κορυφαίων του χορού, ιδιαίτερα του Αλέξανδρου Μπουρδούμη και του Περικλή Μοσχολιδάκη, καθώς και των Δημήτρη Καλαντζή και Νίκου Μόσχοβου.

Μία παράσταση πολύ καλύτερη από τις ομώνυμες του πρόσφατου θεατρικού παρελθόντος μας, φορτισμένη από την απώλεια του Μίμη Κουγιουμτζή.